

Devetošolka Lena Iršič je še kot osmošolka sodelovala na literarnem natečaju Prežihove ustanove in Občine Ravne na Koroškem. Napisala je doživljajski spis o svojem doživetju s solzicami. Za svoj sestavek je prejela knjižno nagrado. Iskrene čestitke.

Foto: Janja Čebulj, vzgojiteljica

SOLZÍCE SO RES SÔLZICE

S solzicami sem se srečala kot majhna deklica, vendar nisem vedela, da jih poznam. Obiskovala sem vrtec Solzice in naša vzgojiteljica je v igralnico prinesla nežen in ljubek šopek dišečega cvetja ter nam ga pokazala, rekoč: »Otroci, pogledjte, kako lep šopek šmarnic!«

In pri tem je ostalo. Zapomnila sem si te čudovite drobne rožice in v mojem spominu so ostale kot šmarnice. Šele kasneje, ko sem pričela hoditi v šolo in spoznala koroškega pisatelja Prežihovega Voranca, po katerem nosi ime naša šola, so me starši podučili, pogovarjali smo se tudi pri pouku, da pisatelj v svoji črtici Solzice pravzaprav pripoveduje o šmarnicah, ki pa jim v našem koroškem narečju pravimo solzice.

To pa še ni vse. S šmarnicami me vežejo tudi povsem drugi, žalostni dogodki. Ko sem bila stara leto in pol, sem v tragični nesreči izgubila svojo starejšo sestrico Nežo, ki je takrat imela šest let. Bilo je meseca maja, v času cvetenja šmarnic. Vsako leto jih nesemo na njen grob in tako so sčasoma te drobne in prisrčne rožice postale zame Vorančeve solzice. Da, predvsem te trpke občutke in spomine, ki sem jih doživela kot majhna in ko se življenja še nisem niti dobro zavedala, sem kasneje močno povezala z njimi, saj vedno, ko jih vidim, pomislim na svojo izgubljeno sestrico. In tako so tekla leta ...

In potem nekega dne ... »Kaj, ko bi šli nabrat šmarnice? Poznam mesto, kjer jih raste zelo veliko,« je meseca maja lani predlagal naš sosed. Vsi smo se strinjali.

Bila je sončna sobota in odpeljali smo se proti Obretanovemu, ki leži v globeli pod Uršljo goro. Nikoli še nisem bila tam. Vozili smo se po ozki makadamski cesti in postopno je postajalo vse temneje, saj smo se zapeljali skozi hladen in neprodušen gozd. Pomislila sem, da tu pač ne moremo najti šmarnic. Naposled smo se ustavili. Sosed nam je pokazal strm greben pod cesto, ki je bil preraščen z nizkim grmičevjem in gosto

travo s praprotnjo. »Tukaj jih najdem vsako leto,« je povedal in iz oči sem mu prebrala, da ni povsem prepričan, če jih bomo našli tudi letos. Prva sem se spustila v globel pod sabo in jih zagledala. Tako drobne so bile, da jih s ceste nisem videla. Za mano so šli še vsi ostali. Razporedili smo se vzdolž brega in v pol ure je vsak od nas z nasmeškom na obrazu prinesel na cesto šopek šmarnic, ki so opojno dišale. Bila sem umazana, ker sem večkrat padla. V tako strmih in gosto preraščenih predelih vedno pomislim tudi na kače, ki so mi odvratne in se jih bojim. Toda želja po šopku šmarnic je bila premočna, premagala je strah in nevšečnosti, s katerimi sem se spopadala. »Samo da ne bodo rekli, da jih jaz nisem uspela nabrati,« sem si mislila sama pri sebi.

Veseli smo se odpravili domov. Že med potjo sem premlevala, kako je mali Lovro premagal strah, ki se ga je loteval v temačnem Peklu, ko jih je nabiral. Toda želja po tem, da bi s šopkom solzic izkazal svojo ljubezen do matere, je bila močnejša. Tudi sama sem se tokrat na svojevrsten način spopadla s strahom, zato sem bila še posebej ponosna nase. Čez čas pa sem pomislila na to, da bomo zagotovo enega od nabranih šopkov nesli sestrici. Spreletelo me je. Kako nenavadne rožice so to. Pravzaprav so res nekaj posebnega, saj me z njimi povezujejo neizpolnjena pričakovanja iz zgodnjega otroštva. Ko pomislim nanje, pomislim na dom in družino, v kateri sem srečna, a vedno znova me ob njih zaboli pri srcu ...

Ponedeljkovo jutro je bilo deževno. Na poti v šolo sem srečala deklico, ki je v rokah nesla šmarnice. Verjetno jih je nesla pokazat sošolcem in učiteljici. Deklica se mi je rahlo nasmehnila in mi polepšala dan, saj sem njen nasmeh v mislih odnesla domov.

Čas teče in strah spreminja svojo podobo, njegova vsebina je vedno nova in nova, prav tako se spreminjajo tudi moja pričakovanja. Toda šmarnice ostajajo vsako leto enake – nežne, dehteče, občutljive. Letos obiskujem že deveti razred osnovne šole, kmalu bom odrasla. Pretirane nežnosti ni v moji naravi ali pa je vsaj ne izkazujem navzven. Toda nežen nasmešek

na obrazu in šopek šmarnic bosta spremljevalca še naprej na vseh mojih poteh tudi v prihodnje. To vem zagotovo.

Tako kot lahko drobne kaplje izdolbejo še tako velik kamen, lahko drobne in občutljive šmarnice premikajo gore v meni in mi dajejo trdnost in oporo v življenju.

Lena Iršič, 9. razred
Mentorica: Vanja Benko

